

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421200224
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:8421200224.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO : 53 255 739, proti žalovanému : W. B., I.. XX.XX.XXXX, B. XXX, XXX XX B., o zaplatenie 312,30 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu z a m i e t a .
- II. Náhradu trov konania stranám sporu n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 03.02.2021 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 312,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 312,30 eur od 11.02.2018 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodňoval tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.03.2019 uzatvorenej medzi postupcom DIGI SLOVAKIA, s. r. o., so sídlom Rontgenova 26, 851 01 Bratislava, IČO: 35 701 722 a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Tvrdil, že postupca a žalovaný uzavreli dňa 11.12.2015 Zmluvu o poskytovaní verejných služieb č.XXXXXXXXXX predmetom ktorej bol záväzok postupcu zriadiť a poskytovať službu Satelitnej televízie „SATELIT Štandard“ a že v rámci preberacieho protokolu si postupca a žalovaný dňa 11.12.2015 dojednali nové zariadenie a poskytovanie služby satelitnej televízie „SATELIT Štandard“ v rámci kampane „SATELIT Vianoce 2015“ v súlade s podmienkami uvedenými Preberacom protokole, v osobitných podmienkach pre poskytovanie služieb satelitnej televízie, všeobecných podmienkach pre poskytovanie verejných služieb a cenníku pre poskytovanie služieb podniku. Podľa tvrdenia žalobcu listom zo dňa 12.01.2016 postupca prijal návrh žalovaného na zmenu vybraných balíkov služby, pričom predmetom akceptácie bol záväzok postupcu zriadiť a poskytovať službu satelitnej televízie „SATELIT Maxi“ a záväzok žalovaného riadne a včas platiť cenu za zariadenie a poskytovanie služieb podľa zvoleného programu a dodržiavať svoje povinnosti v súlade s podmienkami programu. V žalobe žalobca uviedol, že v súlade so zmluvou a Preberacím protokolom poskytoval žalovanému aj ďalšie služby spočívajúce v nájme koncového zariadenia (2 ks zariadenia HD STB), smart karty (2 ks), diaľkového ovládača (2 ks) a zdrojového kábla, adaptéra (2 ks), ktoré žalovaný prebral pri inštalácii a aktivácii koncového zariadenia. Podľa tvrdenia žalobcu cena za poskytované služby bola stanovená podľa Zmluvy, Akceptácie a Preberacieho protokolu v osobitných podmienkach pre poskytovanie služieb satelitnej televízie, všeobecných podmienkach pre poskytovanie verejných služieb a cenníku pre poskytovanie služieb postupcu. Za poskytnuté služby vystavil postupca podľa žaloby žalovanému faktúru č.1801135618 na sumu 312,30 eur so splatnosťou dňa 10.02.2018 a vzhľadom na to, že žalovaný faktúry za poskytnuté služby postupcovi neuhradil riadne a včas, postupca odstúpil od Zmluvy v súlade s ust. § 44 ods.11. písm. b) zákona č.351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v

znení neskorších predpisov ako aj v súlade s ustanoveniami všeobecných podmienok pre poskytovanie verejných služieb. V rámci faktúry č. XXXXXXXXXXXX si postupca podľa žalobcovho tvrdenia uplatnil aj pokutu za nevrátenie zariadení špecifikovaných v zmluve, protokole aj predmetnej faktúre z titulu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného vrátiť po skončení zmluvného vzťahu predmetné technické zariadenia. Pokuta okrem sankčnej a prevenčnej funkcie predstavuje aj paušalizovanú náhradu škody spôsobenej postupcovi v dôsledku porušenia záväzku viazanosti vzhľadom na zľavy, ktoré postupca poskytol žalovanému na základe tejto Zmluvy, akceptácie a protokolu. Pokuta zahŕňa jednak náklady postupcu na obstaranie zariadenia spolu s príslušenstvom a tiež náklady na vymáhanie, ktoré by postupcovi/žalobcovi nevznikli, ak by si žalovaný splnil svoju povinnosť vrátiť postupcovi jeho zariadenia, ktoré mal žalovaný k dispozícii len na dobu trvania Zmluvy za účelom čerpania služieb. Účelom poplatku je okrem náhrady nákladov postupcu tiež snaha predísť situáciám, ktoré sa vo všeobecnosti bez uplatňovania sankcií za nevrátenie zapožičaných zariadení vyskytujú, a to situáciám, kedy užívatelia prevzmu od postupcu zariadenia (niekedy aj desiatky kusov) a následne ich predávajú a tým sa neoprávnené obohacujú. Postupca/žalobca si pokutu uplatňuje ako kompenzáciu škody (alternatívne náhradu škody) z titulu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného, spočívajúcej v nevrátení zariadení. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala podľa tvrdenia žalobcu v žalobe sumu 427,60 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 427,60 eur a príslušenstva vo výške 0,00 eur, a to v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalobca uviedol, že uplatňuje si žalobou len nárok vyplývajúci z faktúry č. XXXXXXXXXXXX na sumu 312,30 eur z ktorej žalovaný ani po postúpení pohľadávky neuhradil nič.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil a pripojil k nej Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 27.03.2019, Oznámenie o postúpení pohľadávky, Zmluvu o poskytovaní verejných služieb, Preberací protokol a Dodatok, Akceptáciu prijatého návrhu na zmenu vybraných balíkov Služby, Všeobecné podmienky pre poskytovanie verejných služieb, Osobitné podmienky pre poskytovanie služieb satelitnej televízie, Cenník s prílohou č.1 k Cenníku, Faktúru, pokus o zmiar a prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok.

4. Žalovaný sa k žalobe, ktorá mu spolu s prílohami, výzvou vyjadriť sa k nej a poučením o možnosti zastúpenia a o jeho procesných právach a povinnostiach bola do vlastných rúk doručená dňa 30.07.2021 písomne nevyjadril.

5. Nakoľko hodnota tohto spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- eur, skutkové tvrdenia strán neboli sporné, pričom prejednaný spor, v ktorom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, súd v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP spor prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 08.10.2021, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 219 ods.3 CSP oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 01.10.2021 a súčasne na webovej stránke súdu na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

6. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhol a zistil tento skutkový stav:

7. Zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb uzatvorenej podľa zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách č.30806661 súd zistil, že obchodná spoločnosť DIGI SLOVAKIA, s.r.o. uzavrela so žalovaným dňa 11.12.2015 túto zmluvu, ktorou sa zaviazala zriadiť a poskytovať služby žalovanému a žalovaný sa zaviazal platiť cenu a poplatky v zmysle zmluvy a to prostredníctvom služby SIPO s tým, že fakturačná adresa je totožná s bydliskom. Predmetom zmluvy bola služba satelitnej televízie - základný balík, Satelit Štandard. V časti zmluvy označenej ako „Spôsob a typ inštalácie“ sú uvedené možnosti samoinštalácia (predajné miesto), základná inštalácia technikom (50 eur jednorazovo) a rozšírené inštalácie technikom, pričom v zmluve zvolená, zaškrtnutá je samoinštalácia. Aj v preberacom protokole a dodatku predloženom žalobcom (čl.42 - 43 spisu) je uvedené, že služba zriadená bola samoinštaláciou.

V zmluve, konkrétne v jej časti „údaje účastníka“ je uvedené, že „Zmluva sa uzatvára bez viazanosti“. V preberacom protokole a Dodatku, ktoré sú z rovnakého dňa je naproti tomu uvedené, že dojednaná bola doba viazanosti 24 mesiacov. V Akceptácii prijatého návrhu na zmenu vybraných balíkov služby uvedený je ako dojednaný balík služieb SATELIT Maxi. Podľa zmluvy cena prenájmu zariadenia bola

1,50 eur mesiac/kus (vyznačené tam je Prvé HD STB a Druhé HD STB) a tiež je tam uvedené, že Aktivačný poplatok za STB je 26,50 eur. Podľa Preberacieho protokolu pri jeho podpise žalovaný prevzal HD STB a Smart kartu (Prvé STB, Druhé STB), diaľkový ovládač (2ks), zdrojový kábel a adaptér (2 ks).

8. Faktúrou č.XXXXXXXXXX (čl.33 spisu), splatnou dňa 10.02.2018 spoločnosť DIGI SLOVAKIA s.r.o. vyúčtovala žalovanému za aktivačný poplatok za STB sumu 26,50 eur, pokutu za nevrátenie Scart kábla v sume 6 eur, pokutu za nevrátenie diaľkového ovládača v sume 20,- eur, pokutu za nevrátenie koncového zariadenia v sume 100,- eur, pokutu za nevrátenie smart karty v sume 39,80 eur, pokutu za nevrátenie zdrojového kábla v sume 20,-eur, pokutu za porušenie záväzku viazanosti v sume 50,- eur a základnú inštaláciu technikom v sume 50,-eur, teda celkovo 312,30 eur.

9. Súd po oboznámení sa s obsahom žaloby a jej odôvodnenia a po vykonanom dokazovaní žalobu mal za nedôvodnú v celom rozsahu a preto ju zamietol.

10. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo jednak nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čo samo osebe bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby bez ďalšieho. Preukázaná však nebola ani samotná vecná dôvodnosť uplatneného nároku a jeho súdna vymáhateľnosť, čo by viedlo k zamietnutiu žaloby i keby žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal, čo však neurobil.

11. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, uvedenou otázkou sa súd musel zaoberať ex offo, nakoľko uplatňovaná bola pohľadávka zo záväzkového vzťahu, ktorý mal byť žalovaným uzavretý s telekomunikačným podnikom, spoločnosťou DIGI SLOVAKIA, a.s., pričom nemožno opomenúť, že priamo zákon o elektronických komunikáciách nad rámec všeobecnej úpravy v Občianskom zákonníku upravuje osobitné zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky podniku, ktorých splnenie tu žalobca nesúci dôkazné bremeno nepreukázal.

12. Vzhľadom na výslovnú, jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky telekomunikačného podniku v § 43 ods.13 zákona č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách je povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov postúpených mu telekomunikačným podnikom preukázať splnenie podmienok postupiteľnosti pohľadávky už pri podaní žaloby. Teda už pri podaní žaloby označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia týchto zákonných podmienok. Táto skutočnosť je samozrejماً, jasná a všeobecne známa, nejde o žiadne prekvapivé právne posúdenie, postup, či prekvapivý názor súdu (podporne viď napr. aktuálne rozsudky Krajského súdu Prešove sp.zn.3CoCsp/11/2021 alebo 7CoCsp/38/2020 ktoré sa týkajú žalobcu a v ktorých bola okrem iného odmietnutá jeho argumentácia, že k zamietnutiu žaloby nemohlo dôjsť postupom podľa § 297 CSP, teda bez nariadenia pojednávania). Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.7CoCsp/38/2020 totiž otázka „či na základe tejto zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uplatňovanej v konaní na žalobcu, už nie je otázka skutkových tvrdení strán, ale otázka právneho posúdenia veci. Ide pritom o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci.,,

13. Nie je povinnosťou, ale ani právom súdu, ktorý z podstaty svojho postavenia a poslania musí byť nezávislý a nestranný vyzývať žalobcu (tu zastúpeného advokátom) na predloženie takýchto dôkazov, keďže by tým zasiahol do procesnej rovnováhy a išlo by o neprípustné preferenčné zaobchádzanie, zvyhodňovanie jednej (v prípade spotrebiteľského sporu dokonca silnejšej) strany v spore. Nepredloženie týchto dôkazov a nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu totiž nie je procesným nedostatkom žaloby, ale neunesením dôkazného bremena potrebného pre úspech žalobcu v spore. V kontradiktórnom sporovom konaní kde neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena má pre žalobcu za následok stratu sporu či jeho časti nie je povinnosťou súdu žalobcu vyzývať k splneniu týchto povinností, keďže ich neunesenie nebráni pokračovaniu v konaní, lebo nejde o procesné vady žaloby, ale bráni vyhovaniu žalobe. V opačnom prípade by súd zásadu nestrannosti a rovnosti strán porušil, nakoľko by tým jednej strane pomáhal k úspechu v spore, keďže nejedná sa o odstraňovanie väd podania na ktoré dopadá § 129 CSP. Preto bolo na žalobcovi aby už spolu so žalobou predložil všetky zákonom predpokladané dôkazy na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie a splnenia zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky telekomunikačného podniku čo sa nestalo.

14. Vzhľadom na skutočnosť, že subjektom s ktorým žalovaný uzavrel zmluvu o poskytovaní verejných služieb, na základe ktorej mala podľa tvrdení žalobcu vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale telekomunikačný podnik- obchodná spoločnosť DIGI SLOVAKIA, s.r.o. ktorej predmetom podnikania zapísaným v obchodnom registri je okrem iného poskytovanie elektronických komunikačných sietí a elektronických komunikačných služieb (zriaďovanie a prevádzkovanie verejnej telekomunikačnej siete) a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než

by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je nevyhnutné vždy, a to ex offa, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 z ktorých cit.“ Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offa viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

15. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému, či čo i len jej časti na žalobcu, čo bol prvý dôvod, pre ktorý súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Bolo na žalobcovi ako tvrdenému postupníkovi pohľadávky (žalobca je navyše zastúpený advokátom) aby spolu so žalobou predložil dôkazy na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie v spore, čo sa nestalo. Žalobca tu uplatnené nároky vyvodzuje zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb uzavretej medzi Podnikom - DIGI SLOVAKIA, s.r.o. a žalovaným ako fyzickou osobou nepodnikateľom. Zmluva o poskytovaní verejných služieb nie je upraveným typom zmluvy v Obchodnom ani Občianskom zákonníku, upravená je v osobitnom zákone č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, pričom svojím charakterom ide o zmluvu spotrebiteľskú (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Niet tak pochyb, že medzi žalovaným ako fyzickou osobou nepodnikateľom a spoločnosťou DIGI SLOVAKIA, s.r.o. jednalo sa o spotrebiteľský, občianskoprávny vzťah.

16. Ako uvádza sama zmluva, táto uzavretá bola podľa zákona č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, pričom spoločnosť DIGI SLOVAKIA, s.r.o. označená je v nej ako „Podnik“, ktorým sa podľa § 5 ods.1 uvedeného zákona rozumie každá osoba, ktorá splnila oznamovaciu povinnosť podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2011/351/20200909>> s tým, že poskytovanie siete alebo služby v oblasti elektronických komunikácií pre tretiu osobu je podnikaním. Žalovaný v zmluve označený bol ako účastník, ktorým sa podľa § 5 ods.4 uvedeného zákona rozumie koncový užívateľ, ktorý uzatvoril s podnikom poskytujúcim verejnú službu zmluvu o poskytovaní verejných služieb.

17. V § 43 zákona č.351/2011 Z.z. označenom ako „práva a povinnosti podniku a užívateľa“ je obsiahnutý odsek 13, podľa ktorého (bolo tomu tak aj v čase, keď mala byť uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, teda ku dňu 27.03.2019) ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

18. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku obsiahnutá v zákone č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách je teda osobitnou úpravou (lex specialis) vo vzťahu k všeobecnej úprave (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Jedná sa o podobnú situáciu a právnu úpravu, ako v prípade postúpenia bankových pohľadávok, kde § 92 ods.8 Zákona o bankách veľmi podobne normuje zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky. Ustanovenie § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách predstavuje teda k ustanoveniu § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky osobitné zákonné ustanovenie (lex specialis), ktorého cieľom ratio legis je sprísnenie postúpenia pohľadávky podniku a vytvorenie priestoru na strane spotrebiteľa zabrániť postúpeniu pohľadávky. Porušenie týchto zákonných pravidiel spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor so zákonom.

19. Vzhľadom na uvedené nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o elektronických komunikáciách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z telekomunikačných podnikov

na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky podniku tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách, teda podnik môže svoju pohľadávku postúpiť až po predchádzajúcej písomnej výzve podniku, a ak účastník je napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho, podľa zákona akéhokoľvek peňažného záväzku voči Podniku.

20. Podľa § 525 ods.2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 27.03.2019 nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Súd je toho názoru, že postúpenie pohľadávky Podniku, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

21. Ako už súd uviedol, ide o analogickú úpravu, ako je úprava § 92 ods.8 zákona o bankách vo vzťahu ku ktorej Najvyšší súd SR napr. v rozhodnutí zo dňa 28.3.2018 sp.zn.7Cdo/26/2017 už uzavrel, že podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

22. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnú úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods.1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podniku akokoľvek obchádzané, napríklad prostredníctvom podnikmi predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane Všeobecných podmienok, ktoré by im umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči účastníkom postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 43 ods.13 uvedeného osobitného zákona.

23. S poukazom na vyššie uvedené v danom prípade prvým dôvodom, pre ktorý žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené je to, že žalobca vôbec nepreukázal zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky podniku v zmysle vyššie citovaného § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách.

24. Žalobca nepredložil dôkaz, že bol dodržaný daný zákonný postup, a že teda postúpeniu pohľadávky predchádzala písomná výzva podniku po ktorej účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní bol v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku. Na splnenie dôkaznej povinnosti a unesenie dôkazného bremena žalobcu v tomto smere bolo potrebné predložiť písomnú výzvu podniku s dôkazom o jej doručení, či aspoň odoslani žalovanému viac ako 90 dní pred postúpením pohľadávky, čo sa nestalo. Žalobca žiadnu takú výzvu súdu nepredložil. Jediné písomnosti (výzvy) adresované žalovanému, ktoré súdu predložil sú až jeho vlastné oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30.04.2019 a pokus o zmier zo dňa 13.11.2020, teda až z času po postúpení pohľadávky.

25. Za výzvu podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách v žiadnom prípade nemožno považovať samotné faktúry (s cenou za poskytnuté služby), k čomu súd navyše uvádza, že ani doručenie faktúr účastníkovi nebolo preukázané. Vystavením faktúr si Podnik plnil inú zákonnú povinnosť, a to podľa § 43 ods.12 zákona o elektronických komunikáciách, keďže podľa tohto zákonného ustanovenia účastník je povinný platiť za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb, a ak to povaha služby umožňuje, až na základe predloženej faktúry.

26. Žalobca nepredložil žiaden dôkaz o doručovaní výzvy (ale ani faktúr) žalovanému. Žiadnu výzvu v zmysle § 43 ods.13 zák.č.351/2011 Z.z. v žalobe ani netvrdil. Keďže žalobca vôbec netvrdil, žeby bola uskutočnená takáto výzva nevyhnutná pre splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky Podniku, teda či vôbec, a ak áno kedy konkrétne, v ktorý deň a ako mala byť prípadne taká výzva v zmysle § 43 ods.13 uvedeného zákona žalovanému doručená, pre úplnú absenciu takéhoto konkrétneho skutkového tvrdenia nebolo možné vychádzať ani z jeho nepopretia žalovaným.

27. Skutkové tvrdenia upravuje ustanovenie § 150 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ktoré zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu. Táto sankcia má podobu prehry sporu. Prejaví sa teda v meritórnom rozhodnutí veci. Povinnosť strany sporu tvrdiť má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy a rozsudok súdu v zásade nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti (§ 132 CSP o náležitostiach žaloby) tak znamená, že je potrebné uviesť všetko, čo je obsiahnuté v skutkovej podstate hmotnoprávnej normy (skutočnosti spôsobilé na základe hmotného práva privodiť úspech strany v spore), Hmotné právo určuje, ktoré skutočnosti sú podstatné a rozhodujúce.

28. K uvedenému bližšie pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Praha : C. H. Beck., 2016, z ktorého súd citoval, kde na strane 571, vo výklade k § 150 CSP okrem iného je uvedené, cit.“ Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti sa v právnej teórii označuje ako povinnosť substancovane tvrdiť, resp. povinnosť uviesť substancované tvrdenia...Substancované tvrdenie je také skutkové tvrdenie, ktoré je možné subsumovať pod konkrétnu hmotnoprávnu normu a je k nemu možné vykonať dokazovanie. Následkom porušenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť je zamietnutie žaloby bez dokazovania...Súd nemá čo dokazovať, ak tvrdenie nie je substancované. Nesubstancované tvrdenie sa nedá substancovane poprieť.“

29. Ak teda žalobca tu v žalobe vôbec netvrdil, že by postupca pred postúpením pohľadávky uskutočnil písomnú výzvu (ktorú predpokladá § 43 ods.13 zákona č.351/2011 Z.z.) , potom sa nemôže odvolávať na nepopretie skutkových tvrdení žalovaným, lebo popierať, či nepopierať možno len to, čo je uvedené a nie niečo, na čo strana nemohla ani pomyslieť, lebo to uvedené nikde ani náznakom nie je. Domnienka v zmysle § 151 ods.1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení platí len pre uvedené skutkové tvrdenia. Nemôže tak žalobca úspešne tvrdiť ani nesplnenie zákonných podmienok pre rozhodnutie sporu bez pojednávania (§ 297 písm. b/ CSP) lebo tam obsiahnutá podmienka, že „skutkové tvrdenia strán nie sú sporné“, sa logicky viaže len k skutkovým tvrdeniam, ktoré v žalobe obsiahnuté sú (tu napríklad tvrdenie o uzavretí zmluvy ktoré žalovaný nepoprel a podobne), a nie k tým, ktoré v nej obsiahnuté nie sú, hoci v nej obsiahnuté bezpodmienečne mali byť a ktorých neuvedenie má za následok zamietnutie žaloby pre neunesenie bremena tvrdenia.

30. Pokiaľ ide o predložené faktúry, ktoré ani nie sú výzvou ktorú má na mysli § 43 ods.13 uvedeného zákona, k tomu súd len dodáva, že ak by takou výzvou aj boli, aj pri nich chýba skutkové tvrdenie o ich doručovaní (doručení žalovanému, teda či, kedy ako sa tak malo stať), chýba k tomu aj akýkoľvek dôkaz, a žiadnu inú výzvu žalobca netvrdil a do vyhlásenia rozsudku nepredložil. Len na dôvažok, bez ohľadu na to, že faktúra je len účtovným dokladom a nie je výzvou podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách súd uvádza, že nemalo by byť pre žalobcu, resp. telekomunikačný podnik žiadnym problémom predložiť dôkaz o doručení faktúry žalovanému (aj vzhľadom napr.na § 45 ods.2 zákona o elektronických komunikáciách ktorý v súvislosti s reklamačnou lehotou faktúry hovorí, že nemôže byť kratšia ako 30 dní odo dňa doručenia faktúry), teda priamo zákon predpokladá povinnosť podniku vedieť preukázať doručenie faktúry.

31. Faktúra nemôže byť výzvou podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách logicky už preto, že ak zákon v jednom ustanovení (§ 43 ods.12) osobitne uložil povinnosť podniku predložiť účastníkovi vždy faktúru, aby vôbec mal nárok na zaplatenie ceny služieb a následne v hneď nasledujúcom ustanovení (§ 43 ods.13) povinnosť samostatnej písomnej výzvy pred postúpením, tak je zjavné, že musí to byť iná, osobitná, samostatná výzva, nie faktúra, ktorá sa má účastníkovi prekladať vždy, lebo inak by úprava v § 43 ods.13 nemala žiaden zmysel a bola by zbytočná.

32. V danom prípade žalobca spolu s podanou žalobou nepredložil písomnú výzvu podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách ani dôkaz jej doručenia (či doručovania do sféry dispozície žalovaného), žiadnu takú výzvu ani netvrdil, teda nepreukázal splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky telekomunikačného podniku. Nepreukázanie postupiteľnosti pohľadávky je

samostatným dôvodom pre nevyhovenie žaloby, lebo má za následok, že súd nemá žalobcom za preukázané, že žalobca ako tvrdený postupník platne nadobudol tu uplatňovanú pohľadávku.

33. Žalobca na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie súdu predložil Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 30.04.2019, bez dôkazu o jeho doručovaní žalovanému. Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 43 ods.13 zák. o elektronických komunikáciách.

34. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke zaujal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplyva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevyklučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

35. Ani prípadné neplnenie povinnosti účastníka platiť cenu telekomunikačných služieb nič nemení na tom, že súd musel z úradnej povinnosti prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani prípadná, čo by i nesporná existencia dluhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znalý práva proti neprofesionálovi- spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o elektronických komunikáciách tu ide na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil. Navyše nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcom nemá žiaden súvis a vplyv na to, či existuje (a trvá) alebo neexistuje záväzok z pôvodnej zmluvy, keďže postúpenie pohľadávky týka sa len zmeny v osobe veriteľa a nie pohľadávky ako takej.

36. Už len z uvedených dôvodov súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

37. Len pre úplnosť súd uvádza, že ani samotný nárok uplatnený tu žalobou nepovažuje za dôvodný a súdne vymáhateľný, čo by i v prípade preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nevyhnutne viedlo k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu. Žalobca uplatňuje podľa žaloby len nároky vyúčtované žalovanému faktúrou č.XXXXXXXXXX (čl. 33 spisu), splatnou dňa 10.02.2018 ktorou spoločnosť DIGI SLOVAKIA s.r.o. vyúčtovala žalovanému za aktivačný poplatok za STB sumu 26,50 eur, pokutu za nevrátenie Scart kábla v sume 6 eur, pokutu za nevrátenie diaľkového ovládača v sume 20,- eur, pokutu za nevrátenie koncového zariadenia v sume 100,- eur, pokutu za nevrátenie smart karty v sume 39,80 eur, pokutu za nevrátenie zdrojového kábla v sume 20,- eur, pokutu za porušenie záväzku viazanosti v sume 50,- eur a základnú inštaláciu technikom v sume 50,- eur, teda celkovo 312,30 eur.

38. Pokiaľ ide o sumu 50,-eur titulom úhrady „základnej inštalácie technikom“, žalobca vôbec nepreukázal ani neodôvodnil jej opodstatnenosť a dôvodnosť. Podľa predloženej zmluvy ako spôsob a typ inštalácie bola tu zvolená Samoinštalácia a nie základná inštalácia technikom s poplatkom 50,-eur. Aj podľa Preberacieho protokolu Spôsob zriadenia služby bola samoinštalácia- Predajné miesto a nie inštalácia technikom. Žalobca preto vôbec nepreukázal dohodu na službe, ktorá žalovanému bola vyúčtovaná. Podľa osobitných podmienok pre poskytovanie služieb satelitnej televízie (čl.31 spisu), konkrétne ich článku II - vymedzenie základných pojmov a výkladové pravidlá „Inštalácia“ znamená vykonanie všetkých úkonov nevyhnutných na pripojenie do siete, na ktorých vykonanie, resp. zabezpečenie sa v zmluve zaviazal podnik s výnimkou prípadu, ak sa účastník dohodol s podnikom v zmluve na samoinštalácii. „Samoinštalácia“ je spôsob zriadenia Služby satelitnej televízie, kedy jednotlivé úkony zriadenia sú realizované účastníkom podľa inštrukcií alebo návodu

dodaného podnikom. Tento spôsob zriadenia služby satelitnej televízie vykonáva účastník na základe samoinštaláčného balíka doručeného podnikom. Samoinštalácia môže byť realizovaná prostredníctvom predajného miesta podniku alebo prostredníctvom kuriéra výlučne v prípade, že je to technicky prípustné.

39. Keďže v zmluve aj v preberacom protokole sú výslovne zaškrtnuté políčka o dojednaní Samoinštalácie, hoci formuláre ponúkali aj možnosť dohody inštalácie technikom, kde však toto políčko zaškrtnuté nie je, nebol preukázaný vôbec základ daného nároku a jeho dôvodnosť.

40. Ani vyúčtované zmluvné pokuty neboli dôvodné. Podľa § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

41. Pokiaľ ide o pokuty, v článku 2 záverečných ustanovení zmluvy o poskytovaní verejných služieb sú uvedené pokuta za stratu, nevrátenie alebo poškodenie každého STB zariadenia v prenájme zo strany účastníka 50,-eur, za stratu nevrátenie alebo poškodenie každej Smart karty zo strany účastníka 19,90 eur, za stratu, nevrátenie alebo poškodenie každého zdrojového kábla resp. adaptéra 10,-eur, za stratu, nevrátenie alebo poškodenie každého diaľkového ovládača zo strany účastníka 9,90 eur.

42. Na základe uvedeného preto nie je zjavné, z akých dôvodov si žalobca uplatňuje proti žalovanému uvedené zmluvné pokuty, keďže v danom prípade nebolo z jeho strany preukázané, že by došlo strate, prípadne odcudzeniu jednotlivých zariadení, alebo že by ich žalovaný odmietal podniku, či žalobcovi vydať. Z obsahu spisu nevyplývalo a žalobca ani nijakým iným spôsobom nepreukázal, že by žalobca (jeho právny predchodca) bol žalovaného požiadal o vydanie poskytnutých zariadení. Na základe uvedeného súd vyhodnotil nárok na zmluvnú pokutu ako nedôvodný, nakoľko neboli splnené predpoklady, za ktorých by vznikol nárok na zmluvnú pokutu. Nebolo totiž preukázané, že by k nevráteniu, strate alebo odcudzeniu (poškodeniu) zariadení došlo. Súd preto poukazuje na to, že vlastníkovi veci poskytuje ochranu ustanovenie § 126 ods. 1, § 682 Občianskeho zákonníka. Vlastník je preto oprávnený domáhať sa vrátenia prenajatej veci v stave zodpovedajúcom dojednanému spôsobu užívania veci; ak sa spôsob užívania výslovne nedohodol, v stave, v akom ju prevzal, s prihliadnutím na obvyklé použitie.

43. Vlastníckemu právu sa poskytuje ochrana aj prostredníctvom trestnoprávných predpisov, sú to najmä príslušné ustanovenia Trestného zákona o spáchaní, resp. naplnení skutkovej podstaty trestného činu krádeže, sprenevery, neoprávneného používania cudzej veci alebo poškodzovania cudzej veci. Žalobca nepreukázal, aby vlastník veci využil niektorú z týchto foriem ochrany, keďže zo žalobného návrhu ani predložených listín nevyplýva, žeby si takéto právo uplatnil na ochranu svojho vlastníckeho práva a ak si zvolil dojednanie o zmluvnej pokute postihujúcej zákazníka, to môže navodzovať dojem, že jeho skutočným záujmom nebolo opätovne ako vlastník aj vec držať a nakladať s ňou, aleže tu bola len zvolená možnosť získania náhrady za takúto vec prostredníctvom inštitútu zmluvnej pokuty. Zároveň je potrebné uviesť, že ide o zmluvnú pokutu účtovanú taktiež v rozpore s dobrými mravmi, pretože na spotrebiteľa sa prenáša za úhradu celej ceny zariadenia, ktorá nie je riadnym spôsobom verifikovaná a bez toho, aby sa situácia riešila najprv požiadavkou na vrátenie týchto zariadení. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar.vl.87/1995 Zz.). Za neprijateľnú považuje súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (porovnaj vyššie cit. rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012).

44. V predmetnej veci súd považuje za neprijateľný samotný spôsob dojednávania zmluvnej pokuty, kedy dodávateľovi umožňuje domáhať sa zmluvnej pokuty v prípade nevrátenia zariadenia, ktoré je vo vlastníctve dodávateľa, bez toho, aby musel pred tým žiadať spotrebiteľa o vrátenie tohto zariadenia. Bez toho, aby žalovaný ako spotrebiteľ bol vyzvaný na vrátenie zariadení a bez toho, aby bolo hodnoverným spôsobom zistené a konštatované, že tieto zariadenia nechce, alebo nemôže vrátiť, je účtovaná zmluvná pokuta, ktorá je vlastne núteným odpredajom predmetných zariadení žalovanému

bez toho, aby to bolo riadnym spôsobom dohodnuté a predovšetkým v zmysle vyššie uvedeného bez toho, aby bolo verifikované, či táto cena - zmluvná pokuta skutočne zodpovedá cene predmetného zariadenia. Takúto konštrukciu zmluvnej pokuty, ktorá je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi nemožno akceptovať. Je potrebné uviesť, že žalovaný sa nestal vlastníkom koncových zariadení, a teda vlastník má právo kedykoľvek žiadať o vrátenie týchto zariadení, a aj z tohto dôvodu súd má za to, že by zaplataenie pokút za nevrátenie jednotlivých zariadení spolu v sume 185,80 eur a súčasne ponechanie možnosti žalobcu, príp. jeho právneho predchodcu kedykoľvek žiadať o ich vrátenie, bolo neprimerané a nespravodlivé. Takéto dojednanie zmluvnej pokuty spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa ako ich predpokladá ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím sa zároveň prieči dobrým mravom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Aj vzhľadom na uvedené by súd musel zamietnuť žalobu žalobcu v časti, ktorou sa domáhal proti žalovanému zaplataenia zmluvnej pokuty za nevrátenie SCART kábla zo strany účastníka v sume 6 eur, nevrátenie diaľkového ovládača v sume 20,- eur, nevrátenie koncového zariadenia v sume 100,- eur, nevrátenie smart karty v sume 39,80 eur, nevrátenie zdrojového kábla v sume 20,- eur, teda celkovo v sume 185,80 eur.

45. Súd žalobcovi dáva do pozornosti aj to, že i Krajský súd v Prešove, ktorý je odvolacím súdom aj tunajšieho súdu posudzoval platnosť obdobného dojednania o zmluvnej pokute a v rozsudku z 23.2.2015 sp.zn.1Co/24/2015 argumentáciu snažiacu sa presvedčiť súd o platnosti dojednaní o zmluvných pokutách, za diaľkový ovládač, za kartu, za ostatné príslušenstvo a existenciou nároku na ne odmietol, keď sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa (rozsudok Okresného súdu Humenné sp.zn.11C/151/2014 zo dňa 27.10.2014), že dojednanie o takejto zmluvnej pokute je v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ ide o špecifikované časti predmetnej zmluvnej pokuty týkajúce sa nevrátenia zariadení (boxu, diaľkového ovládača, karty a príslušenstva), ide podľa Krajského súdu v Prešove o zmluvnú pokutu účtovanú taktiež v rozpore s dobrými mravmi, pretože na spotrebiteľa sa prenáša cena zariadení, ktorá nie je riadnym spôsobom verifikovaná a bez toho, aby sa situácia riešila najprv požiadavkou na vrátenie týchto zariadení. Bez toho, aby žalovaná ako spotrebiteľka bola vyzvaná na vrátenie zariadení a bez toho aby bolo hodnoverným spôsobom zistené a konštatované, že tieto zariadenia nechce, alebo nemôže vrátiť, je účtovaná zmluvná pokuta, ktorá je vlastne núteným odpredajom predmetných zariadení žalovanej bez toho, aby to bolo riadnym spôsobom dohodnuté a predovšetkým v zmysle vyššie uvedeného bez toho, aby bolo verifikované, či takáto cena - zmluvná pokuta skutočne zodpovedá cene predmetného zariadenia. Takúto konštrukciu zmluvnej pokuty, ktorá je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi, nemožno podľa Krajského súdu v Prešove akceptovať.

46. Súd sa plne stotožňuje s uvedenými závermi vo svetle ktorých absolútne nemôže obstať prípadná argumentácia, že žalovanému nič nebránilo aby sám na ktoromkoľvek predajnom mieste vrátil uvedené zariadenia, nakoľko ako už bolo uvedené, bez toho aby bolo hodnoverným spôsobom zistené a konštatované, že tieto zariadenia žalovaný nechce, alebo nemôže vrátiť, je účtovaná zmluvná pokuta, ktorá je vlastne núteným odpredajom predmetných zariadení žalovanému bez toho, aby to bolo riadnym spôsobom dohodnuté a predovšetkým bez toho, aby bolo verifikované, či takáto cena - zmluvná pokuta skutočne zodpovedá cene predmetného zariadenia absolútne neprijateľná a neplatná.

47. V rámci faktúry č.XXXXXXXXXX sa žalobca domáhal aj zaplataenia zmluvnej pokuty 50,-eur za porušenie záväzku viazanosti, čo je tu zrejme zmluvná pokuta v zmysle preberacieho protokolu a Dodatku kde je uvedené, že v prípade nedodržania viazanosti v zmysle podmienok využitia kampane je účastník povinný uhradiť podniku odškodné, ktoré sa vypočíta ako súčet sumy 50,-eur ako zmluvnej pokuty pri predčasnom ukončení zmluvy a poskytnutej zľavy z jednorazových poplatkov v zmysle Cenníka. Žalobca právo na zaplataenie zmluvnej pokuty odvíja od spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sú ako tzv. typové zmluvy uzavierané vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy a teda i dojednanie o zmluvnej pokute podstatným spôsobom neovplyvňuje. Nejde teda o individuálne dojednané zmluvné ustanovenie (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Dodávateľ zmluvnú pokutu so žalovaným ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával. Zmluvné dojednanie, obsiahnuté v zmluve o poskytovaní verejných služieb, týkajúce sa zmluvnej pokuty, považuje súd za neprijateľné zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd žiadnym spôsobom nespochybňuje význam zmluvnej pokuty; pokiaľ však ide o spotrebiteľský vzťah, musí ísť o takú zmluvnú pokutu, ktorá obstať v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy a v

neposlednom rade i so zreteľom na sankcionovanie nesplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy. V spotrebiteľskej veci by už pri samotnom uzavieraní zmluvy nemal byť prísnejšie alebo výlučne sankcionovaný zmluvnou pokutou len jeden účastník zmluvy, a to spotrebiteľ. Už toto na prvý pohľad vyznieva výrazne v neprospech jedného účastníka zmluvy. Dodávateľ nie je nijako sankcionovaný v súvislosti s prípadným nesplnením povinnosti na jeho strane, čo súd považuje za dôvod neprijateľnosti uvedenej sankcie.

48. V danej veci zmluvnú pokutu považuje súd za neprimeranú sankciu, a to s poukazom na viaceré aspekty. V neposlednom rade je potrebné uviesť, že z hľadiska času dodávateľ vôbec nerozlišuje situáciu, keď v dôsledku nezaplatenia ceny dôjde k ukončeniu zmluvy napríklad jeden mesiac pred uplynutím doby viazanosti a prípadom, keď spotrebiteľ nezaplatí cenu hneď v prvý mesiac viazanosti, teda na jeho začiatku. Rovnako je bez akéhokoľvek významu to, akú cenu služieb spotrebiteľ nezaplatí, t.j. či nezaplatí napríklad len cenu dojednaného mesačného poplatku, alebo nezaplatí cenu v dôsledku prekročenia tejto sumy aj niekoľkonásobne vyššiu (v tomto smere dodávateľ až do prerušenia služby spotrebiteľa nijako neobmedzuje). Uvedené nezohľadnenie časového aspektu pri určení výšky zmluvnej pokuty súd považuje za ďalší dôvod jej neprijateľnosti (v súvislosti s uvedeným porovnaj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/529/2015 z 18. 05. 2016).

49. Podľa názoru súdu takéto dojednanie zmluvnej pokuty, poukazujúc na vyššie spomenuté dôvody v ich celkovom súhrne, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa ako ich predpokladá ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím sa zároveň prieči dobrým mravom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, preto súd žalobu žalobcu v časti nároku na zmluvnú pokutu vo výške 50,-eur by musel aj tak zamietnuť. Súd v tejto súvislosti poukazuje na vyššie cit. ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

50. Len pre úplnosť súd uvádza, že ak by aj dojednanie o zmluvnej pokute bolo platné, i tak by bola žaloba v časti o zaplatenie zmluvných pokút nedôvodná, vzhľadom na žalobcom v žalobe tvrdené odstúpenie od zmluvy o poskytovaní verejných služieb pôvodným veriteľom. S odstúpením od zmluvy je totiž spojený zánik práv a povinností zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb a jej dodatku vrátane práv a povinností zo zmluvnej pokuty. Podľa Občianskeho zákonníka sa odstúpením od zmluvy zmluva zrušuje s účinkami od začiatku (ex tunc; § 48 ods. 2) a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva (bezdôvodné obohatenie, náhrada škody). Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia (§ 457 Občianskeho zákonníka). Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ktoré zachovávajú práva z nej aj napriek jej zrušeniu s účinkami od vzniku zmluvy odstúpením od spotrebiteľskej zmluvy, zhoršujú postavenie spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pretože spotrebiteľa zaväzuje nad rámec povinností vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka v dôsledku odstúpenia od zmluvy. Akékoľvek rozšírenie záväzkov spotrebiteľa popri vzájomnej reštitučnej povinnosti po zániku zmluvy s účinkami ex tunc, postavenie spotrebiteľa zhoršuje. Inými slovami povedané dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa zmluvy dohodnutej medzi účastníkmi konania sú nevýhodnejšie, ako dôsledky odstúpenia podľa úpravy v Občianskom zákonníku. Preto ak pôvodný veriteľ odstúpil od zmluvy, odstúpením od zmluvy túto zrušil s účinkami od začiatku (ex tunc; § 48 ods. 2), čím zanikli práva a povinnosti zo zmluvy a momentom odstúpenia od zmluvy vznikli práva a povinnosti z porušenia práva (bezdôvodné obohatenie). Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia (§ 457 Občianskeho zákonníka). Keďže v prípade žalovanému poskytnutých telekomunikačných služieb takáto reštitúcia in natura nebola možná, keďže tieto ich poskytnutím boli spotrebované, bolo treba zo strany žalovaného poskytnúť peňažnú náhradu, ktorá znamená ekonomickú protihodnotu toho, čo nemožno vrátiť in natura, tu ňou bola cena poskytnutých služieb. V prípade žalovaného to teda znamenalo povinnosť zaplatiť neuhradenú cenu poskytnutých služieb, nie však už pôvodne dojednanú zmluvnú pokutu.

51. Na základe uvedeného tak možno uzavrieť, že ak žalobca tvrdí odstúpenie od zmluvy, potom odo dňa odstúpenia od zmluvy sa táto od začiatku zrušila, každý z účastníkov bol povinný vrátiť druhému účastníkovi všetko, čo podľa nej dostal, a od toho dňa žalobca zároveň mohol uplatniť svoje právo na súde. Pre právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (vysporiadanie a včasné uplatnenie

nárokov z bezdôvodného obohatenia, čo sa týka aj plnení krytých zmluvnou pokutou) pritom zákon v ust. § 107 ods. 1 OZ určil ako primeranú dvojnásobnú premlčaciu dobu, uplynutie ktorej tu v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka účinného od 05.12.2018 znamená zákonnú prekážku pre vymáhanie daného práva, na čo by súd musel prihliadnuť ex offa. Teda ak došlo k odstúpeniu od zmluvy, jej ukončeniu, v dôsledku čoho následne žalovanému boli vyúčtované zmluvné pokuty (za porušenie záväzku viazanosti a iné) faktúrou zo dňa 26.01.2018 splatnou dňa 10.02.2018, tak vzhľadom na to, že žaloba bola súdu doručená až dňa 03.02.2021, teda viac ako 2 roky po odstúpení ktoré predchádzalo vystaveniu faktúry, potom žalobca svoj nárok uplatnil po uplynutí premlčacej doby a jeho žalobu voči žalovanému by súd musel aj z toho dôvodu zamietnuť. Súd poukazuje na závery uznesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn.7Co/112/2019, ktoré hoci sa jednalo o úver vo vzťahu k účinkom odstúpenia od spotrebiteľskej zmluvy sú analogicky aplikovateľné aj na túto vec, kde ten uviedol (body 17 až 19 odôvodnenia) „na rozdiel od uvedeného Občiansky zákonník s odstúpením od zmluvy v ust. § 48 ods. 2 v zásade spája jej zrušenie, a to s účinkami od začiatku. Zákonná úprava odstúpenia od zmluvy v Občianskom zákonníku je teda pre žalobkyňu výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa žalobkyňa vzdať nemohla...Ako už bolo skôr konštatované zákonným dôsledkom odstúpenia od spotrebiteľskej zmluvy v súlade s ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka je jej zrušenie od začiatku, čím sa zároveň zrušujú i ustanovenia zmluvy upravujúce úrok za poskytnutie úveru, úrok z omeškania a poplatky. Účinným odstúpením od zmluvy nastupuje režim bezdôvodného obohatenia upravený v ust. § 451 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka“.

52. V súvislosti s posúdením konkrétne premlčania nárokov na zaplatenie zmluvných pokút uplatňovaných podnikmi v zmysle zákona o elektronických komunikáciách v prípade odstúpenia od zmluvy (s dvojnásobnou premlčacou dobou) súd podporne poukazuje tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.8Co/171/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.19Co/138/2016, či rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.13Csp/274/2019 (viď najmä bod 48 odôvodnenia).

53. Súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.18Co/52/2016 kde ten preskúmavajúc správnosť záveru súdu prvej inštancie o zamietnutí nároku telekomunikačného podniku na cenu služieb a zmluvných pokút v obdobnom prípade v súvislosti s odstúpením od zmluvy uviedol : „Nemožno však súhlasiť s argumentom žalobcu o tom, že je potrebné preto počítať lehotu 3 ročnú ako lehotu premlčaciu, keďže odstúpením od zmluvy v zmysle Občianskeho zákonníka sa zmluva ruší od počiatku a nároky dodávateľa služby sa rovnajú nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda zaplatenia toho, čo dovtedy žalobca v prospech žalovaného plnil. Preto neobstojí obrana žalobcu týkajúca sa počítania nároku s prihliadnutím na 3 ročnú premlčaciu lehotu, a vec súd prvej inštancie správne právne posúdil (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR 3MCdo/14/2014)“.

54. Zhrnúc všetko vyššie uvedené teda žalobe žalobcu nebolo možné ani sčasti vyhovieť, lebo jednak žalobca vôbec nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu na uplatnenie nároku, čo bolo samo osebe dôvodom na zamietnutie žaloby bez ďalšieho (prvý dôvod) a navyše, i keby ju preukázal i tak by mu ním uplatnený nárok nebolo možné priznať jednak pre zrušenie dojednaní o zmluvnej pokute od počiatku odstúpením od zmluvy a pre uplynutie dvojnásobnej premlčacej doby pre jeho súdne vymáhanie v zmysle § 107 a § 54a Občianskeho zákonníka (druhý dôvod), ale aj pre jeho samotnú vecnú neopodstatnenosť a nedôvodnosť (tretí dôvod).

55. Závery tunajšieho súdu vo vzťahu k zmluvným pokutám a ich nedôvodnosti už nemôžu byť pre žalobcu nijako nové či prekvapivé. Súd v tejto súvislosti poukazuje na spor žalobcu vedený u neho pod sp.zn.10Csp/60/2020 kde rovnako totožné zmluvné pokuty zo zmluvy so spoločnosťou DIGI SLOVAKIA, s.r.o. uplatňované žalobcom boli súdom rozsudkom zo dňa 16.04.2021 právoplatne zamietnuté.

56. Prekvapivé pre žalobcu nemôžu byť ani závery súdu vo vzťahu k nepreukázaniu jeho aktívnej vecnej legitimitácie, keďže žalobca v rovnakom období podal viacero obdobných žalôb na zaplatenie súm 312,30 eur, kde už niektoré z rovnakých dôvodov boli zamietnuté (viď napríklad rozsudok tunajšieho súdu sp.zn.10Csp/20/2021 zo dňa 30.06.2021 alebo 10Csp/29/2021 zo dňa 18.08.2021). Prekvapivé je skôr to, že ani po týchto zamietavých rozsudkoch žalobca nijako svoje žaloby neupravil ani nedoplnil, pričom v odvolaniach proti rozsudkom následne argumentuje okrem iného prekvapivosťou rozhodnutí a že nemalo byť rozhodnuté bez pojednávania, lebo že nemohol mať vedomosť o spornom vnímaní nároku zo strany súdu. Najneskôr po prvom takomto zamietavom rozsudku už vedomosť o tom, ako súd jeho nároky vníma nepochybne mať mohol, pričom aj tak žalobu nijako neupravil a nedoplnil.

57. V danom prípade hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,-eur, išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci (k tomu viď už spomínané aktuálne rozsudky Krajského súdu Prešove sp.zn.3CoCsp/11/2021 alebo 7CoCsp/38/2020) a skutkové tvrdenia (t.j. tie ktoré boli uvedené v žalobe, čo logicky neplatí pre skutkové tvrdenia, ktoré v nej žalobca vôbec neuviedol, hoci ich uviesť mohol a mal) neboli sporné, preto nebolo potrebné nariadovať pojednávanie (§ 297 písm. b/ CSP). Nariadenie pojednávania by tu bolo úplne nevhodné a nič by nemohlo zmeniť na závere súdu o nedôvodnosti žaloby (vzhľadom na vyššie uvedené dôvody), keďže účelom pojednávania ani postupu podľa § 181 ods. 2 CSP v žiadnom prípade nie je nahrádzať pasivitu žalobcu a nesplnenie jeho povinností (uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno), a už vôbec nie oznámiť mu aké tvrdenia alebo dôkazy má ešte uviesť, alebo predložiť, aby bol v spore úspešný.

58. Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.10.2017 vo veci sp.zn.10Co/109/2017. Krajský súd tam uviedol, cit. „Odvolať si pomerne účelovo zamieňa neúplnosť návrhu/žaloby s neunesením dôkazného bremena. V zmysle žalobcom naznačovaného výkladu by mal súd vyzvať stranu sporu (prioritne žalobcu, ktorý si uplatňuje konkrétny nárok) na predloženie takých dôkazov, na základe ktorých mu bude v spore vyhovieť. Takýto prístup je však v zásadnom rozpore so základnými (ústavnými) princípmi civilného sporového konania, a to s princípmi rovnosti strán a neustrannosti súdu. Úlohou súdu nie je viesť konanie tak, aby žalobca bol v spore úspešný; navyše spôsobom, kedy by doslova sám súd iniciatívne vymedzoval rozhodujúce skutkové tvrdenia a vyhľadával k nim sa viažuce dôkazy.“

59. V inej obdobnej veci žalobcu Krajský súd v Trenčíne v rozsudku zo dňa 25.3.2014 sp.zn.6Co/405/2013 uviedol, cit.„ Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia za navrhovateľa a vyhľadávať potrebné dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi účastníkmi. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné...Ak si účastník nesplní povinnosť tvrdenia, teda neunesie bremeno tvrdenia, má to ten procesný následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak sa jedná o rozhodnú skutočnosť podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok nepriaznivé rozhodnutie. K naplneniu tohto následku došlo aj v prejednávanej veci. Navrhovateľ teda vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam uvedeným v návrhu na začatie konania, dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie žalovanej sumy v konaní nepreukázal“.

60. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov (nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie a navyše aj nedôvodnosť nároku a jeho súdna nevymáhateľnosť vzhľadom na uplynutie premlčacej doby) súd o žalobe žalobcu rozhodol tak, že ju v celom rozsahu zamietol.

61. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba bola zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.